

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.349 van 1 juli 2024
in de zaak A. 231.329/VII-41.778**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dominique Andrien en Justine Braun
 kantoor houdend te 4000 Luik
 Mont Saint Martin 22
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 juli 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 238.107 van 7 juli 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.025 van 23 oktober 2020.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 oktober 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joséphine Paquot, die *loco* advocaten Dominique Andrien en Justine Braun verschijnt voor de verzoekende partijen, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. In het bestreden arrest wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen België zijn binnengekomen, dat zij op 26 november 2019 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en dat hen blijkens het administratief dossier op 24 januari 2019 internationale bescherming werd verleend in Griekenland. Met twee beslissingen van 29 januari 2020 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de aanvragen van de verzoekende partijen niet ontvankelijk.

De verzoekende partijen tekenen tegen de voornoemde beslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op

13 februari 2020. Met een arrest van 7 juli 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partijen werpen in een enig middel de schending op van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, 39/65, 48/3, 48/4, 48/6 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en van de “regels inzake het vertrouwen dat de handelingen genieten”, afgeleid uit de artikelen 1319, 1320 et 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek.

De verzoekende partijen merken in het algemeen op dat de beslissing tot verwijdering van een vreemdeling aanleiding kan geven tot een situatie die onder de toepassing valt van artikel 3 van het EVRM indien er ernstige redenen zijn om te vrezen dat de betrokkene na zijn uitzetting zal worden bedreigd met foltering, onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing. Dit is volgens hen te dezen het geval omdat zij de bescherming van de artikelen 48/3 en 48/4 inroepen.

In een eerste middelonderdeel citeren de verzoekende partijen de motivering in het bestreden arrest over de veiligheidssituatie in het Griekse opvangcentrum en de incidenten waarbij zijzelf en hun kinderen betrokken raakten. Zij voeren aan dat zij, anders dan in het bestreden arrest wordt beweerd, medische documenten hebben ingediend waaruit de precieze oorzaak van de verwondingen van hun dochters kon worden afgeleid en dat in een ander medisch verslag een oorzakelijk verband wordt vastgesteld tussen de verwondingen van

eerste verzoeker en zijn verklaringen dat de Griekse politie zijn voet heeft gebroken. Bovendien wordt in het bestreden arrest niet geantwoord op het argument van de verzoekende partijen dat de houding van de politie met het slaan van een persoon tot zijn voet breekt, in geen geval kan worden gerechtvaardigd. Tot slot begrijpen de verzoekende partijen in het licht van de chaotische gebeurtenissen in Griekenland niet waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening houdt met de als dusdanig niet betwiste verkrachting van tweede verzoekster doch deze gebeurtenissen op zich als onvoldoende zwaarwichtig beschouwt om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.

In een tweede middelonderdeel citeren de verzoekende partijen de motivering in het bestreden arrest over het medisch attest betreffende hun dochter S. Deze motivering komt er enerzijds op neer dat elke bewijswaarde aan de medische verslagen wordt ontzegd terwijl ze de littekens van eerste verzoeker en de dochter S. rechtstreeks in verband brengen met de gebeurtenissen in Griekenland. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moest deze stukken overeenkomstig artikel 48/6, § 4 en § 5, van de vreemdelingenwet beoordelen in het licht van alle omstandigheden van de zaak. Anderzijds moet een rechtbank, die weliswaar de bewijskracht [lees: bewijswaarde] van het haar voorgelegde bewijsmateriaal kan beoordelen, aantonen waarom ze een document met gedetailleerde elementen niet ernstig neemt. De verzoekende partijen achten de motivering van het bestreden arrest in dit opzicht onvoldoende vermits in verschillende verslagen de littekens van eerste verzoeker en de dochter S. rechtstreeks in verband worden gebracht met de gebeurtenissen in Griekenland en het causaal verband ondubbelzinnig wordt vastgesteld door de arts. In de mate dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het feit bekritiseert dat de verslagen van de artsen zijn gesteund op de ongeloofwaardig geachte verklaringen van eerste verzoeker en zijn dochter, verwijzen de verzoekende partijen naar de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 5 september 2013 in de zaak I. tegen Zweden en 19 september 2013 in de zaak R.J. tegen Frankrijk. Zij voeren aan dat de toetsing aan artikel 3 van het EVRM niet beperkt mag blijven tot het gebrek

aan geloofwaardigheid maar zich moet uitstrekken tot alle andere individuele factoren die, bij elkaar opgeteld, het risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst vergroten. De verzoekende partijen halen ook rechtspraak aan van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Volgens de verzoekende partijen legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet uit waarom de door hen aangehaalde rechtspraak niet van toepassing is zodat het bestreden arrest op dit punt niet naar behoren is gemotiveerd.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partijen het middel. Zij voegen in antwoord op de exceptie van de verwerende partij toe dat een beslissing die geen verwijderingsmaatregel inhoudt, artikel 3 van het EVRM kan schenden. De verzoekende partijen benadrukken dat zij medische verslagen hebben ingediend die de gebeurtenissen in Griekenland in verband brachten met de littekens.

Beoordeling

Algemeen

6. Met betrekking tot de door de verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest “dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of zij reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is”. Hij overweegt verder dat “[b]ovendien [...] de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in[houden]”.

De verzoekende partijen vechten deze beoordeling als dusdanig niet aan in het cassatiemiddel. Zij tonen, zoals uit de beoordeling van het middel hierna blijkt, geen schending aan van artikel 3 van het EVRM in de mate dat de

inhoud van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet overeenstemt met of gedekt wordt door deze verdragsbepaling.

7. De verzoekers betwisten de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gemaakte beoordeling doch zij zetten niet uiteen, laat staan dat zij aannemelijk zouden maken, dat met die beoordeling hun door artikel 13 van het EVRM beschermd “recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie” zou zijn geschonden.

Eerste middelonderdeel

8. Met het bestreden arrest wordt het beroep van de verzoekende partijen tegen de aanvankelijk bestreden beslissingen waarmee hun verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, verworpen. De verzoekende partijen betwisten niet dat zij onder de toepassing vallen van deze laatste bepaling.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 in de zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17, en C-438/17, *Ibrahim e.a. tegen Duitsland*, en overweegt in het algemeen dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Hij vervolgt dat de verzoekende partijen dit vermoeden slechts kunnen weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken rekening houdend met alle gegevens van de zaak. Nog volgens het bestreden arrest is deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer de onverschilligheid van de overheden van een

lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

De verzoekende partijen voeren geen kritiek aan hiertegen.

9. In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat zij “[i]n tegenstelling tot wat de RvV beweert, [...] medische documenten [hebben] neergelegd waaruit de precieze oorzaak van de verwondingen van hun dochters kon worden afgeleid”, beperken zij zich tot een algemene bewering die zij niet in het minst concreet toelichten. Zij kunnen hiermee niet aantonen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht van hun “medische documenten” zou hebben geschonden.

De verzoekende partijen hebben in hun beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hun visie gegeven over de omstandigheden waarin eerste verzoeker zijn voet had gebroken en gesteld dat de houding van de politie met het slaan van een persoon tot het punt van het breken van zijn voet in geen geval kan worden gerechtvaardigd. In het bestreden arrest wordt hierop geantwoord dat geen oorzakelijk verband kan worden vastgesteld tussen enerzijds de kwetsuren van eerste verzoeker en anderzijds zijn verklaringen als zou zijn voet zijn gebroken door de politie en dat hoe dan ook de kwetsuur aan de voet in de door eerste verzoeker geschetste context van identificatieplicht en schijnbaar verzet nauwelijks een verwijt aan het adres van de Griekse politie is. Met deze motivering wordt de kritiek van de verzoekende partijen duidelijk beantwoord, zodat geen schending van de in artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht blijkt. Verder is de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd om de voormelde beoordeling van de zaak zelf over te doen.

Anders dan de verzoekende partijen voorhouden, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest wel degelijk rekening met de verkrachting van tweede verzoekster, die als dusdanig immers niet wordt

betwist. Zo sluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aan bij de concrete beoordeling in de aanvankelijk bestreden beslissingen dat deze feiten “bijzonder ernstig en verwerpelijk zijn” doch dat geenszins blijkt dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft de toegang tot medische zorg en politionele opvolging, of dat deze ontoereikend zou zijn geweest. Hierbij gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf nog verder in op de psychologische begeleiding en medische zorg van tweede verzoekster in Griekenland.

Waar de verzoekende partijen niet kunnen begrijpen waarom de “chaotische gebeurtenissen in Griekenland” op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming, gaan zij voorbij aan de voormelde motieven. Bovendien vragen zij in wezen andermaal een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

Tweede middelonderdeel

10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de door de verzoekende partijen overgelegde medische attesten onderzocht in het licht van het bij de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra* aangegeven kader, namelijk of de verzoekende partijen met deze attesten aantonen dat de bescherming van de Griekse overheden op medisch vlak ontoereikend is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest dat de letselrapporten die de verzoekende partijen ter terechtzitting hebben neergelegd louter medische informatie bevatten met betrekking tot eerste verzoeker en hun dochter, dat “deze informatie geenszins afbreuk [doet] aan de voorgaande vaststellingen, waaruit blijkt dat verzoekers wel degelijk toegang hadden tot de medische zorg in Griekenland”, dat “evenmin uit deze informatie [kan] worden afgeleid dat de medische zorg in Griekenland ontoereikend zou zijn”, dat wat betreft de verzoeken om psychologische begeleiding “enkel [kan] blijken dat verzoekers psychologische begeleiding hebben gevraagd” en dat “het

medicinaal voorschrift enkel [aantoont] dat aan verzoekster bepaalde medicatie is voorgeschreven”. Hij besluit dat “noch de verzoeken voor psychologische begeleiding noch het medicinaal voorschrift van verzoeker [aantonen] dat verzoekers in Griekenland geen of onvoldoende toegang hadden tot medische zorg en/of dat de medische zorg in Griekenland ontoereikend was”.

Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening heeft gehouden met de overgelegde medische attesten en dat hij de bewijskracht van de medische verslagen geenszins ontkent maar ze beoordeelt in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Hij voldoet op deze wijze aan de jurisdictionele motiveringsplicht. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog vermeldt dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen worden opgelopen, vormt bijgevolg een overtoollig motief.

De verwijzing door de verzoekende partijen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waaruit blijkt dat om een medisch attest uit te sluiten, de risicocontrole met betrekking tot artikel 3 van het EVRM niet beperkt mag blijven tot het gebrek aan geloofwaardigheid, is in dit kader hoe dan ook niet relevant aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nergens tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas heeft beslist. Om die reden is ook de geciteerde rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die overigens geen precedentwaarde heeft, niet relevant.

Conclusie

11. Het enige middel is in zijn beide onderdelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 400 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op een juli tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams